

Στα τελειώματα της προηγούμενης εβδομάδας, η Ελληνική εθνική ομάδα ποδοσφαίρου έδινε δυο κρίσιμα παιχνίδια, με σκοπό την διάκριση σε ένα καινούργιο θεσμό που μηχανεύτηκε η Ουέφα, ονόματι Nations League. Το αντιπροσωπευτικό μας συγκρότημα παρατάχτηκε με νέο, Έλληνα προπονητή, στη θέση του αποπεμφθέντος Γερμανού, Michael Skibbe.

Υπό τις οδηγίες του Άγγελου Αναστασιάδη λοιπόν, το αντιπροσωπευτικό μας συγκρότημα, το οποίο διεκδικεί το βραβείο της πιο μεγάλης έκπληξης, που συνέβη μέχρι σήμερα, στο Ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο, σε επίπεδο Εθνικών ομάδων, προσπάθησε να διαχειριστεί την επίμακρον φθίνουσα πορεία του, με δυο παιχνίδια απέναντι σε Φιλανδία και Εσθονία.

Στο πρώτο παιχνίδι, την Πέμπτη 15/11ου, όπου έπρεπε αν ήθελε να ελπίζει σε πραγμάτωση του στόχου της, να επικρατήσει με δυο, τουλάχιστον, τεμάχια διαφορά, οι αντίπαλοι της έκαναν δώρο το πρώτο με αυτογκόλ, αλλά οι Έλληνες δεν κατάφεραν να σκοράρουν το

δεύτερο. Ακολούθησαν οι δηλώσεις του προπονητή:

«Δυστυχώς δεν βάλουμε δεύτερο γκολ. Δεν μπορούμε να τα βάλουμε με τον Θεό. Η Παναγιά έτσι ήθελε να γίνει. Ενώ δώσαμε τον καλύτερό μας εαυτό δεν σκοράραμε και άλλο».

Αναμενόμενο ήταν πως τέτοιο περιεχόμενο δηλώσεων, σε τέτοιο επίπεδο ποδοσφαίρου, θα γίνονταν αντικείμενο σχολιασμού από τους ημεδαπούς φιλάθλους. Σταχυολογώ λίγες από αυτές.

- *«Οι Φιλανδοί έχουν τον Άγιο Βασίλη. Αλλά απ' ότι φαίνεται δεν πιάνει μπάζα μπροστά στην Παναγιά».*
- *«η Παναγία το Ελλάδα Φιλανδία είχε καημό».*
- *«Να μας πει απλά, τι προηγούμενα είχε με τους Φινλανδούς η Παναγία, και ήθελε να χάσουν».*
- *«Ναι, η Παναγία το είχε παίξει under».*

Την Κυριακή 18/11ου η Ελληνική ομάδα αντιμετώπισε την Εσθονία, σε ένα πένθιμο περιβάλλον ενός σχεδόν άδειου και βρεγμένου Ολυμπιακού σταδίου. Η θεά τύχη και η στρογγυλή θεά, προφανώς συνωμότησαν και οι Έλληνες έχασαν με τον ίδιο τρόπο που κέρδισαν τους Φινλανδούς. Με αυτογκόλ, δικαιώνοντας την περίφημη άποψη που είχε εκφράσει ο πληθωρικός ποδοσφαιρικός γνώστης Ivica Osim, ότι: *«η μπάλα είναι πόρνη».*

Για να το κλείνουμε σιγά – σιγά το θέμα. Αν υποθεθεί, ότι ο Marx, όχι ο Groucho, ο άλλος με τα μούσια έχει δίκιο, λέγοντας ότι: *«η θρησκεία είναι το όπιο των λαών»*, μια άποψη που διατυπώθηκε τον 19ο αιώνα, γιατί να μην υποστηριχτεί ότι τον 21ο αιώνα στη θέση της θρησκείας θα μπορούσε επίσης να τοποθετηθεί και η λέξη «μπάλα» ή «ποδόσφαιρο».

Στον 21ο αιώνα, όπου ο παγκόσμιος οικονομικός κύκλος του ποδοσφαίρου, ο οποίος ξεκινά από το πλαστικό τόπι της αυλής δημοτικού σχολείου και δεν ολοκληρώνεται ούτε στον τελικό του παγκοσμίου του '22 που θα διεξαχθεί σε κλιματιζόμενο γήπεδο, εκεί (για να δικαιωθεί και ο Γιώργος Μητσάκης) στην μαγεμένη αραπιά, πλησιάζει, αν δεν ξεπερνά τον αντίστοιχο θρησκευτικό τζίρο.

Αν μάλιστα θυμηθούμε και το γκράφιτι *«τόση μπάλα ούτε στη χούντα δεν βλέπαμε»*, τότε εύκολα θα καταλήξουμε σε ομοειδή συμπεράσματα. Σκεπασμένο με το βαρύ πέπλο της στοιχηματικής, το αποτύπωμα του ποδοσφαίρου συναγωνίζεται το μέγεθος των θρησκειών, δίνοντας ένα κάποιο δίκιο στον John Lennon που διερωτάτο τι θα εκπνεύσει πρώτα, ο Χριστιανισμός ή η ροκ μουσική σκηνή, εκφράζοντας μάλιστα την άποψη ότι εμείς, τα σκαθάρια δηλαδή, *«είμαστε πιο δημοφιλείς από τον Ιησού»*.

Χωρίς να θέλω σε τίποτα να συναγωνιστώ την έπαρση της εκλιπούσης μουσικής ιδιοφυίας του Βρετανού, σεβόμενος, επίσης, κάθε πίστη είτε σε μονοθεϊστική εκδοχή, είτε σε οποιαδήποτε άλλη βερσιόν, δυσκολεύομαι να αντιληφθώ την εμπλοκή της θεομήτορος, εις τα ποδοσφαιρικά δρώμενα.

Και επειδή, ασφαλώς, κανείς μας δεν μπορεί να επιβάλει τρόπο έκφρασης στον ομοσπονδιακό εκλέκτορα, δεν θα ήταν καθόλου κακό να ξανασκεφτεί, ο ίδιος, τα δεδομένα, αν επιθυμεί να αποτελεί στον 21ο αιώνα, τον μάνατζερ μιας πρώην πρωταθλήτριας Ευρώπης. Πράγμα απ' ό,τι φαίνεται όχι εύκολο, αλλά το ζητούμενο δεν είναι να απομακρυνθεί από την πίστη του. Είναι να μην συγχέει την θεϊκή βούληση, με τα αποτελέσματα που παίρνει ως προπονητής του εθνικού συγκροτήματος.